

Autor: Thomas Jackson

Dominique Venner, *Za pozitivní kritiku* (*Pour une critique positive*, angl. vydání *For a Positive Critique*, Arktos, 2017, 50 s.).

V jistém ohledu skutečně jsme revolucionáři: chceme totiž svrhnout intelektuální systém, který je hluboce zakořeněný ve všech institucích naší společnosti. Rádi bychom změnili svět. Kudy však vede cesta k úspěchu?

O revoluci už psali mnozí a jejich postřehy obsahují četné hodnotné poznatky. Nejznámější z nich sice psali o levicových rovnostářských revolucích, ale najdou se i teoretici revolucí nacionalistických. Jedním z nich byl i Dominique Venner (1935 – 2013).

Autorsky plodný francouzský historik a esejista Venner měl obzvlášť hluboké znalosti a zájem o zbraně a lov. V mládí patřil k francouzské paramilitární OAS, která byla ve snaze změnit francouzskou oficiální politiku v Alžírsku a udržet jej francouzské připravena uchýlit se i k terorismu. 21. května 2013 si Venner vzal život v pařížské katedrále Notre Dame, v posledním vzdorném gestu proti tomu, co vnímal jako dekadenci své země. Na mysli měl především legální svazky osob stejného pohlaví, nebělošskou imigraci do Evropy a amerikanizaci Evropy.

Venner své dílko *Za pozitivní kritiku* sepsal za mřížemi během výkonu 18-ti měsíčního trestu za svou činnost v OAS. Tento stručný pamflet pravidel pro revolucionáře je tak do jisté míry nacionalistickou verzí slavného Leninova *Co dělat?* Rozhodně stojí za přečtení.

Venner byl proti marxismu i liberálnímu kapitalismu, které podle něj oba redukuje člověka na pouhá čísla. Volal po evropských nacionálních revolucích, které by v národech kontinentu znovu probudily vědomí jejich hrdinského osudu. Venner neztrácel čas kritikou marxismu, jehož nedostatky jsou všem dostatečně zjevné. Jeho zhodnocení západního liberalismu si však zasluhuje ocitovat podrobněji:

Dnes je pro liberální režimy západu typická velká kasta privilegovaných, agentů finančních skupin, kteří ovládají všechny politické, administrativní a ekonomické páky a jsou sjednoceni svou konečnou spoluvinou. Mohou se spolehnout na gigantický administrativní aparát, který nekompromisně řídí lid, zejména pomocí sociálních služeb. Drží monopol politické a ekonomické moci. Ovládají většinu médií a jsou tak pány myšlení lidí. Jsou chráněni ohromnou silou policejních složek. Přeměnili občany v poslušné ovce. Tolerována je pouze fiktivní opozice.

Neustálou jednosměrnou propagandou, které je každý od dětství vystaven, režim v mnoha ohledech Francouze postupně omámil. Všechny národy pod demokratickým vedením se však nacházejí ve stejném bodě. Jakákoli kritická informace, jakékoli vlastní myšlení je zničeno. Stačí vyslovit klíčová slova a spustí se podmíněné reflexy potlačující jakékoliv argumenty.

Tyto řádky Venner napsal už v roce 1964. Jistě nebyl prvním, kdo komentoval ustavení „kasty privilegovaných“, jež na oko lidu slouží, ale ve skutečnosti na něj ostřížím zrakem dohlíží. Pozoruhodná je však předvídatost, s níž popisuje uniformitu myšlení na údajně „svobodném“ Západu i „klíčová slova“ navozující naprosté vypnutí kritické složky myšlení. Dnes jsou tyto postřehy aktuálnější než kdy předtím.

K ničivým dopadům globalismu dodal:

Kapitalistická oligarchie je netečná k osudu národních komunit. Jejím cílem je uspokojit neukojitelnou vůli po vládě nad světem pomocí ekonomické převahy. Lidstvo a jeho civilizace jsou obětovány pro její čistě materiální záměry, které jsou podobné těm marxistickým. Pro technokraty stejně jako pro komunisty je člověk ekonomickým zvířetem obdařeným dvěma schopnostmi: produkovat a konzumovat.

Individualistické tendence, které jsou nevhodné pro osvětu a aplikaci plánů, musí zmizet. V materialistických společnostech je prostor pouze pro naprosto poslušné, stejnorodé a standardizované masy.

Protesty vedou v komunistickém režimu k fyzickému odstranění a v liberálních režimech k eliminaci společenské. Tak jeden i druhý ničí tvořivé individuality a kořeny lidu, samotnou podstatu lidstva a jeho společnosti.

Na vrcholku studené války dokázala jen hrstka **nezávislých myslitelů** naplno rozpoznat, že „liberalismus“ umí být právě tak totalitární jako marxismus. Dnes to však vidíme podstatně zřetelněji. Venner nenáviděl marxismus, ale opovrhoval také těmi obyvateli Západu, kteří si zakrývají uši před cinkáním svých vlastních otrockých řetězů. Na Západě zbožštěnou demokracii chápal především jako klam, díky němuž lze udržovat při životě iluzi svobody.

Liberalismus a marxismus se vydaly po dvou různých cestách, které je dostaly do vzájemné opozice, ale vedou ke stejnému výsledku: podmanění lidí nejprve pomýlených demokratickým mýtem. Demokracie je nové opium mas.

Oba systémy člověka kastrují prostřednictvím materialismu. Venner celý život zastával pozici, že „ekonomika není sama o sobě účelem“ a že „musí být podrobena politické vůli“. Čí vůli by se však měla podrobovat a jak? Venner odkryl několik detailů o nové Evropě, za niž bojoval. Toto se asi nejvíce blíží popisu jeho širší vize budoucnosti:

Etika cti je v protikladu k otrocké morálce liberálního nebo marxistického materialismu. Potvrzuje, že život je bitva. Vyzdvihuje hodnotu oběti. Věří v převahu vůle nad událostmi. Zakládá vztahy mezi muži jedné komunity na loajalitě a solidaritě. Přiznává práci důležitost nezávislou na zisku. Obnovuje smysl opravdové důstojnosti lidstva, neudělené ale vybojované neustálým úsilím. Buduje v Evropanech vědomí odpovědnosti ve vztahu k humanitě, které je přirozeným vykonavatelem.

Jak ale bude toto nové uspořádání fungovat? Jak dostane práce důležitost nezávislou na zisku? Jak vyzdvihneme hodnotu oběti a založíme solidaritu? Někteří čtenáři jistě dospějí k závěru, že Venner hovoří o fašismu; Venner by se však před žádnou myšlenkou neschovával jen kvůli její neoblíbenosti. Z jeho dalších spisů a děl je navíc zjevné, že „etika cti“ a „smysl opravdové důstojnosti“ vyrůstají z hlubokých kořenů antického Řecka.

Vennerovy abstraktní popisy cílů revoluce jsou v poměrně ostrém protikladu ke konkrétnosti jeho revolučních metod. Zaprvé podle něj musí existovat jasná a ucelená doktrína. Ta motivuje aktivisty a pomáhá získat váhavce. Musí být dostatečně jednoduchá a přesvědčivá, aby sjednotila všechny revolucionáře. Venner píše, že aktivisté často nejsou schopni jednotné akce právě kvůli nejasné doktríně: „Revoluční jednota je nemožná bez jednotné doktríny“ a „rozvoj nové doktríny je jedinou odpovědí pro nesmírně rozdělené aktivisty.“

Venner byl také přesvědčen, že bez oddanosti jediné a sjednocené organizaci, která tuto doktrínu prosazuje, nemůže nacionální revoluce uspět. Chtěl, aby agenti této organizace působili na každé úrovni a v každém segmentu společnosti i vlády, s cílem svrhnout stávající uspořádání. Organizace musí být podobně jako bolševici schopná nastolit svou politickou linii.

Nepřátelé revoluce, tedy stoupenci *statusu quo*, podle Vennera ústřední organizaci nepotřebují – *de facto* jí totiž už jsou. O liberálním mýtu, že nemusejí přijímat ničí rozkazy, se jim povedlo přesvědčit sebe samé natolik úspěšně, že si dávno všichni sami rozkazují totéž.

Dnes jsme toho svědky v decentralizovaném, ale přesto jednotném způsobu vnitřní i vnější kontroly soukromých korporací. Najde se alespoň jediná internetová společnost, noviny, televizní síť, církev, univerzita nebo politik schopný bránit skutečně nepopulární pozice? Výsledek je tak úplně stejný, jako kdyby všechny dostávaly rozkazy z jediného ministerstva pravdy – až na to, že jejich součinnost je tak dokonalá, že žádné ministerstvo ani nepotřebují.

Dost možná nejlepší pak jsou Vennerovy rady ohledně lidí. Přesvědčivě dokazuje, že neschopní, vadní a psychopatičtí lidé nejsou revolučním materiálem: „Způsobí, že zdravé skupiny utečou a zabraňují náboru kvalitních militantů... Pomatenci musí být nemilosrdně odsunuti stranou.“ Dodává také, že oblékání se do uniforem a bezdůvodné násilí jsou „infantilní zvyky“ a že revolucionáři nesmějí nikdy působit bizarně:

Extravagantní projevy či sliby apokalypsy nikdy nacionalismus neposunuly ani o krok, naopak. Protivníci snadno nacházejí argumenty a lidé se odvracejí od mužů, kteří vypadají jako nebezpeční blázni, stoupenci ztrácejí odvahu nebo jsou zvikláni ve svém přesvědčení.

Počty jsou podle Vennerova soudu nesrovnatelně méně důležité než kvalita aktivistů. Důležité jsou i kázeň a schopnost postavit revoluci na první místo. Varuje před egoisty, kteří nejsou „schopní rozpoznat své postavení v boji, a tak mají zálibu v neukázněných akcích. Jejich domýšlivost je tlačí k bezdůvodným individuálním akcím, i když tím jejich věc utrpí.“

Na pozoru radí mít se i před zvolenými zástupci, na které je prý třeba pozorně dohlížet.

Když se vítr otočí, neváhají zradit svůj prapor a své soudruhy. Křeslo v parlamentu jim není prostředkem, ale cílem samotným: musí se udržet za každou cenu, věří.

Venner má jen opovržení pro každého, kdo čeká na „velikána“, který by se postavil do čela revoluce. Cesta k úspěchu totiž vede jedinečně přes „kvalitu militantů, metodický a odůvodněný boj“. Píše:

Národovci nepotřebují stoupence, ale militanty, kteří se vymezují ve vztahu k doktríně, ne k nějakému člověku. Nebojují za pseudospasitele, protože spasení nachází sami v sobě. Ti kdo si určí směr boje, se mohou ztratit, udělat chybu a být nahrazeni... Organizace musí být společností militantů a ne soukromým majetkem.

Věřil, že revoluce bude nakažlivá a že tedy první nacionální revoluce vyvolá dominový efekt. Mezitím by měli všichni evropští revolucionáři spolupracovat a vyměňovat si ideje: „Evropu nesjednotí ekonomické úmluvy, ale věrnost jejich národů nacionalismu.“

Teprve po sjednocení Evropy nacionalismem bude možné budovat skutečně smysluplné instituce. Bez této jednoty evropské však organizace fungující „v celoevropském měřítku jen převezmou negativa a slova každého z národních vládnoucích režimů a rozmnoží je“. Existuje snad přesnější popis Evropské unie? Venner předpovídal, že bez evropské solidarity se z národů kontinentu stanou satelity buď Sovětského svazu, nebo USA.

Konečné vítězství tak rozhodně nepovažoval za nevyhnutelné. Měl v sobě totiž evropský – v posledku řecký – cit pro tragično. Pokud má ale evropský člověk přece jen zvítězit, bude to díky dvěma věcem. Zaprvé správnému revolučnímu uvědomění:

Je nezbytné určit pozitivní řešení, které umožní konstrukci společnosti zítřka. To vyžaduje důkladnou sebeanalýzu, důkladné posouzení přijatých pravd – tedy revoluční uvědomění.

A zadruhé vytrvalosti:

Vývoj revoluční akce nikdy není postupný a harmonický. Podobně jako přerušovaná čára je vytvořen z částečných úspěchů, překážek, zotavení, nových pádů a zdánlivé stagnace. Všechna revoluční hnutí poznala katastrofické neúspěchy, když se vítězství zdálo na dosah:

Je to dlouhý a náročný úkol bez slávy a elegance. Cesta je to sice bolestivá, ale jediná účinná.

Průvod Casa Pound k uctění památky Dominique Venneta. Účastníci cestou na místo akce rozvinuli vlajky Itálie, Francie, Španělska a řeckého hnutí Zlatý úsvit.

Recenze Thomase Jacksona *Rules for Revolutionaries* na anglické vydání *For a Positive Critique* D. Venneta vyšla na webu *American Renaissance* 5. ledna 2018.